

Marc Granell

Versos per a Anna

No hi ha llum com la llum amb què il·lumines
el món quan apareixes i t'acostes,
carrer avall, cap a mi que intente
debadades desxifrar tanta tenebra.

No hi ha mar com la mar amb què m'inundes
de puresa la pell en l'abraçada
quan arribes i els cossos s'entrellacen
en l'oblit del desert i de les ombres.

No hi ha llum com la llum amb què il·lumines
el món quan apareixes i t'acostes,
carrer avall, cap a mi que intente
debadades desxifrar tanta tenebra.

No hi ha mar com la mar amb què m'inundes
de puresa la pell en l'abraçada
quan arribes i els cossos s'entrellacen
en l'oblit del desert i de les ombres.

No hi ha bosc com el bosc amb què perfumes
cada instant que amb tu estic, cada presència
tan clara com les sendes que transite
en tu i amb tu cap a cims bells i savis.

Avui t'envie roses i aquests versos
que volen dir-te, amor, quanta enyorança
sent de tu quan no estàs i es petrifica
el món a poc a poc i és tot silenci.

Avui t'envie, amor, el meu desig
de tu que és foc immens i inacabable,
que és pluja eterna i font que em naix la vida
en cada gest, cada ombra, en cada somni.

Avui t'envie, amor, el meu amor
fet passió perenne en la fermesa
de voler-te i voler que cresca i dure
aquest camí que junts obrim de joia.

Dins els teus ulls
s'obrin ponts i finestres,
s'encén un llac
ple de sol i respostes.
M'hi endinse nu
i em naix de sobte el món.
En els teus llavis
hi ha jardins de maduixes
i plomes verdes
que canten tot l'oblit.
M'hi perd i trobe
la font que sap i calla.
Dins de les venes
et corre un riu de roses
per on navega
el riure clar del bosc.
Hi envie naus
on el desig et cerca.
En els teus pits
s'alça un mar de campanes,
d'illes nascudes
al bell mig de la llum.
Hi passege a espai
els meus dits que floreixen.
Dins els teus ossos
nien flautes que saben
el so més alba
del somni i de l'estrella.
Hi repose exhaust

la veu ferida i sola.
En la teua pell
creix la neu i l'incendi,
la pluja blanca,
el desert i la flor.
Hi visc i em sé
viu només quan l'habite.

Et dic
i dic amor i dic bellesa
i dic poema i mar i dic misteri
i abisme i compassió i dic silenci
i dic llavi i jardí i dic saviesa.

No hi ha ahir ni demà,
només aquesta
vesprada blanca i lenta que vivim
junts els dos com si el temps fos aquell núvol
eternament immòbil que contempla,
enllà lluny, en el blau puríssim,
el nostre amor obrir totes les venes
del plaer de saber-se instant de joia
irrepetible i ja desig de repetir-se,
de ser l'ahir d'un demà més joiós.

Pense en tu, en el teu cos, en els teus llavis,
en les mans amb què em dius tanta bellesa,
en els teus pits quan els bese i acarone,
en la teua mirada, que és cel i és terra.

Pense en tu i en la pell se m'incendia
el desig i el dolor i la tristesa
de no tenir-te, amor, entre els meus braços
i així sentir el món tot gel i absència.